

В някои случаи не се спазва методът на преброяването. Това се проявява в случаите когато преброителните карти и отговорите в тях не се попълват чрез пряк контакт с преброяваните лица (или поне пълнолетен член на тяхното домакинство) и не се посещава жилището, което обитават. Попълването става на друго място, като за целта са използвани административни източници (главно регистри на населението)⁷.

Подобни случаи са налице и в други страни.

В Индия - една от държавите в света с най-сложен етнически състав на населението - обичайно при преброяванията на населението се наблюдава майчиният език. Общо взето, управляващите на тази страна искат да наложат езика хинди като национален език. В изпълнение на тази цел особено около датата на преброяванията се засилва пропагандата в това отношение. Под въздействие на тази пропаганда много от преброяваните лица смятат за престижно да посочат като майчин език хинди, независимо че в действителност имат съвсем друг майчин език, който те приемат като някакво просто селско наречие (Дьяков, Сахаров, 1972).

В бившия Съветски съюз през 1959 г. в Азербайджан етническата група талиши е записана като азербайджанци, но същевременно са отбелязани 10.5 хил. лица с роден (майчин) език талишки. В Таджикистан припамирските етнически групи рушанци, шугнанци, ишкашимци и други са регистрирани като таджики и същевременно са отбелязани техните родни (майчини) езици, на които говорят 42.4 хил. души (Брук, Козлов, 1967). Тук са възможни и манипулации по отношение на родните езици. Например насажданото мнение, че белоруският език е селско наречие и че на украински говорят само провинциалистите. Затова много по-престижно е да се посочи руският език.

В друга бивша многоетническа държава като Югославия също под различни въздействия част от населението не показва действителната си етническа принадлежност, а се самоопределя като "югославци неопределени".

⁷ При участието си в наблюдението по проверка на точността на обхвата през 1975 г. авторът на тези редове с изненада установи, че в едно малко село от Старозагорски окръг, където изцяло населението беше от турския етнос, преброителните карти бяха попълнени в общината въз основа на регистрите на населението и други документи, пазени там. Фактически преброителите не бяха посещавали жилищата на домакинствата. Обяснението на организаторите беше, че хората се познават и посещение не е необходимо. Какво е било разпространението на тази практика в други населени места и съществувала ли е тя в предходни преброявания, е трудно да се каже.